

Ο ΗΜΕΙΣ ΕΙΣ ΕΝΟ ΜΗΝΟΣ

Ἀρώματα καὶ βλάστησις. — Μὴν Ἀφροδίτης. —
Χαρὰ καὶ Παρθενία. — Ὁ θρήνος τοῦ γκιώνη.
— Ὁ ποιητὴς τοῦ Ὑμνον καὶ τοῦ Ἀνθος τῆς
Ἀνατολῆς. — Τὸ μουνσεῖον τῆς νεοελληνικῆς
γλυπτικῆς. — Μάρμαρα καὶ Κυπάρισσοι. —
Τὸ σάβανον τοῦ Χριστοῦ. — Ἐπανάστασις
εἰς τὴν Ἀγιογραφίαν.

ΑΥΓΙΛΙΟΣ

ΕΣΑ εἰς τὸ μο-
σχοδόλημα
τὸ ἀνάμικτον
τῶν ἀνθέων,
εἰς τὸ σπάρ-
χος τὸ ἀσύλ-
ληπτον τῆς
βλαστήσεως
διακρίνει τις
τὴν καλλιτε-
χνικωτέραν

ἐκδήλωσιν τῆς μεγαλοφυΐας τοῦ Δημιουργοῦ. Ὁ
Μάιος εἶνε ἀναμφιδόλως ὁ χαριέστερος τῶν μη-
νῶν, μὴν Ἀφροδίτης, καὶ εἰς αὐτὸν ἤθελε ζωγράφος
νὰ τὸν προσωποποιήσῃ μόνον εἰς τὸν Ἑρώτα
ἢ τὸν ὄνυατον νὰ εἶναι τελειότερον πρότυπον. Εἰς
τὸ ἀπέραντον πολυχρῶμον τοπεῖον, τὸ ὁποῖον ἀ-
πλοῦται διάστικτον ἀπὸ φύλλα ἀνθισμένα, ἐνυ-
πάρχει ἡ ἰδέα ἐνδὸς Παραδείσου, τὸν ὁποῖον ὀνει-
ροπόλησε πάντοτε ἡ ἀνθρωπίνη ψυχὴ καὶ τὸ
ὁποῖον ἀποκαλύπτει μόνον τὸ ἄνθος.

Ὁ μὴν αὐτὸς μοῦ ἐνθυμίζει δύο γυναικας. Ἡ
μία μεθύουσα ἐξ ἀρώματος, ἐστεμμένη μὲ ἄνθη,
μὲ τὴν κόμην αὐτῆς, ἀρεμιζομένην
μέσα εἰς ἕνα λειμῶνα ἀνθοστεφῆ. εἶνε ἡ
Χαρὰ ἡ τρελλή, ἡ ἀμέριμος, ἡ μηδὲν
ὑπολογίζουσα καὶ τὰ πάντα δωρουμένη.

Πόσοι ζητοῦν κάθε ἡμέρα μὲ διψᾶν
τὸ μεδίαμά της, πόσοι ρηστεύουν τὸ
βλέμμα της, πόσοι δὲν θὰ ἔδιδαν προ-
θύμως ὅλα τὰ πλοῦτή των, τὴν δόξαν
τῶν ὀλῶν, διὰ μίαν ὥραν ἀληθοῦς χα-
ρᾶς! Ἀλλὰ καὶ πόσοι, δυστυχέστεροι,
οὔτε ἐλπίζουν καὶ ποτὲ εἰς αὐτήν,
οὔδὲ κατὰ τὴν σημερινὴν ἡμέραν τῆς
ἐορτῆς τῶν ἀνθέων, πόσοι ἔχουν γρά-
ψῃ μὲ τὸ ἴδιον χέρι των, ἀνῶθεν τῆς
φλιάς τοῦ οἴκου των, τοῦ βίου των
τὰς λέξεις: «Ἐδῶ δὲν ὑπάρχει
ἐλπίς!» Ἀλλὰ καὶ πόσοι δὲν ἠξέ-
βουν νὰ περιβάλῃουν τὴν φευγαλέαν
αὐτὴν θεάν. Τὴν κρατοῦν πολλὰκις
εἰς χεῖρας των καὶ ἀνίκατοι νὰ τὴν
συγκρατήσουν, τὴν ἀφίρουν νὰ πε-

ργίσῃ. Πόσοι θὰ ἦσαν εὐτυχεῖς ἂν ἐγνώριζαν
νὰ εἶνε εὐτυχεῖς.

Καὶ σελαγίζει κατόπιν εἰς τὸν ἀνέσπερον κό-
σμον τοῦ πνεύματος ἡ ἐπέρροχος γαλήνη τῆς
Παρθενίας, ἡ ἰδεώδης κόρη τοῦ αἰσθηματος καὶ
τῶν ὀνειροπολήσεων—ὁ κάλυξ τῆς ζωῆς. Ἡ μα-
ργαία τῶν ὀφθαλμῶν ἡ συναγωνιζομένη μὲ τὴν
αὐγὴν τῆς ἐαρινῆς πρωΐας σὺρει κάθε θνητὸν εἰς
τὰ βάθη αἰθερίου κόσμου, κόσμον ἀγάπης καὶ
ἐκστάσεως.

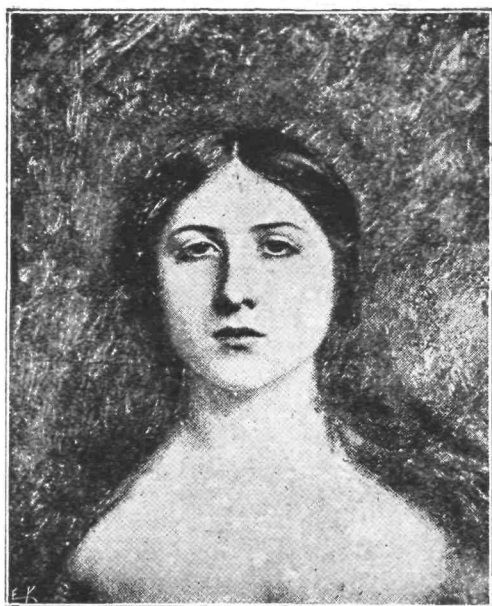
Καὶ ὅταν τὸ βράδυ, ὑπὸ τὸ πυκρὸν φύλλωμα
τῆς δένδροστοιχίας, διὰ μέσον τῶν συστάδων
τοῦ Β. κήπον ὁ γκιώνης ἐξαποστέλλει τὸν θρη-
νὸν κρωγμὸν του, ὥσπερ νὰ κλαίῃ ἀπολεσθεῖσα
ἀγάπην. καὶ βαρὺ τῶν ἐσπεριδοειδῶν τὸ ἄρωμα
εἰσδίδει εἰς τὸ στήθος καὶ τὸ ἀναγεγνῶ, ὁ Μάιος
μοῦ φαίνεται, καὶ εἶνε, ἡ μεγαλειότερα ἐνεσις ζωῆς,
τὸ θεσπεσιώτερον τοῦ κάλλους ἔναυσμα, τῶν αἰ-
σθησέων ὁ πλέον ἀνυπέροχτος θρίαμβος. . .

Κατὰ τὸν μῆνα αὐτὸν τῶν ἀνθέων καὶ τῆς
ποιήσεως, ἡ κατ' ἐξοχὴν νῆσος τῶν ἀνθέων καὶ
τῶν μύρων—τὸ ἄνθος τῆς Ἀνατολῆς—ἡ ποιη-
τικὴ Ζάκυνθος παρηγορεῖ τὸ Ἰωβιλαῖον τῆς
γεννήσεως τοῦ κατ' ἐξοχὴν ποιητοῦ της, τοῦ
κατ' ἐξοχὴν ἐθνικοῦ ψάλτου τῆς Ἑλευθερίας μας,
τοῦ Διονυσίου Σολωμοῦ. Εἰς τὴν ὁμώνυμον πλα-
τεῖαν τοῦ ποιητοῦ θ' ἀστράψῃ τὸ Περτελῆσιον
μάρμαρον, ἐφ' οὗ ἡ γλυφὴ ἐχάραξε τὴν ποιη-
τικὴν μορφήν τοῦ Ποιητοῦ τοῦ Ἑθνικοῦ Ὑμνον
καὶ ἡ κναρόλεσχος ὑποχωροῦσα θὰ χαιρετίσῃ
τὴν ἀποκάλυψιν της. Καὶ ἤξιεν ἀληθῶς τῆς τι-

Δ. ΓΕΡΑΝΙΩΤΟΥ

Παπαρουνές

E. FRIANT

Παρθενία

μῆς αὐτῆς ὁ Σολωμός, ὅστις ἦτο ὄντως ποιητής, ἐν τῇ ἐποχῇ δὲ ἐκείνῃ ὁ μέγας ἀξίος ποιητής. Ἡ Ἰταλικὴ ποίησις βεβαίως ἔσχε σπονδαίαν ἐπ' αὐτοῦ ἐπίδρασιν, ἀλλ' ἡ ἐπίδρασις αὕτη δὲν ἐμείωσε τὸν Ἑθνικὸν χαρακτήρα ἐν τῇ ποιήσει αὐτοῦ. Διὰ τὸν Σολωμὸν θὰ γραφῇ ἀργότερα ἡ ἀληθὴς κρίσις, διότι οἱ σημερινοὶ ὑμνῶνται αὐτοῦ δὲν εἰσὶν ἀντάξιοι τοῦ ποιητοῦ. Σήμερον χειροκροτεῖ πᾶς Ἑλληὴν τὰ ἀποκαλυπτήρια καὶ ψάλλει πᾶσα Ἑλληνικὴ ψυχὴ τὴν Ἐλευθερίαν, ἡ ὁποία

Ἀπ' τὰ κόκκαλα βγαλμένη
Τῶν Ἑλλήνων τὰ ἱερά

χαίρει καὶ αὕτη τὸν ἐμπνευσμένον ὑμνωδὸν τῆς...

Ἐν τῷ προηγουμένῳ τεύχει ἐδημοσιεύθη ἄρθρον περὶ μιᾶς μεγάλης ιδιοφυΐας ἣτις ἔδυνεν ἐν αὐτῇ

τῇ ἀνατολῇ τῆς ἡτικῆς ἐπὶ γῆ εἰς τὸ ἴδιον λογικόν τῆς: τοῦ Χαλεπᾶ. Καὶ ἀγαμνησκομαι ἐπὶ τῇ θλίβεσθαι ταύτην εὐκαιρίᾳ τοῦ Μουσείου τῆς νεωτέρας ἑλληνικῆς γλυπτικῆς, τὸ ὁποῖον ἐκτείνεται καλλιμάγαρον πέραν τῶν στυλῶν τοῦ Ὀλυμπίου καὶ τῶν βαθράκων τοῦ Ἰλισσοῦ. Ἐκεῖ, ὅπου θάλλει ἡ κυάριστος καὶ κλαίει ἡ ἰτέα. Διότι ἀναμφιδόλως τὸ Ἀ. Νεκροταφεῖον Ἀθηνῶν ἐπὶ πᾶσι ζῶν διὰ πολὺ τοὺς γλύπτας μας, ἔχουν δὲ ἀραστηλωθῇ ἐν αὐτῷ μνημεῖα τιμῶντα ἀληθῶς τὴν νεοελληνικὴν γλυπτικὴν. Ἀπ' αὐτῆς τῆς εἰσόδου, ὁ Χαλεπᾶς μὲ τὸ μνημεῖον τῆς Ἀφροδίτης μᾶς διδὼν ἓνα τέλειον τύπον κλασικῆς ἀπλότητος. Ὁ παρθενικός αὐτὸς τύπος εἶνε τὸ ὡραιότερον προπύλαιον τῆς τέχνης τοῦ νεκροταφείου. Εἰς ἕκαστον σχεδὸν βῆμα ἀνὰ τὰς πενήκοντα καὶ σικεῖρας ἀτραπούς, — ἰδίως περὶ τὰ κεροτόμια Τσιτσα καὶ Κορνή, καὶ βορειοανατολῶς ἀπὸ τοῦ μνημείου Σχλημάρ — καὶ ἐν ὑψοῦται μνημεῖον ἡ νεωτέρα γλυπτικὴ καὶ μαρμαρογλυφία ἔχουν ἀποταμιεύσει ἐκεῖ ἀρχετὰ εἰσενείδητον ἐργασίαν, ἀπὸ τοῦ Φυτάλη, τοῦ Χαλεπᾶ, τοῦ Βιτσόρη γλύφαντος τὸν ὡραῖον ἐκείνον ἄγγελον, μέχρι τοῦ Βρούτου, τοῦ Φιλιππότου, τοῦ Σώχον, τοῦ Δημητρίου.

ΝΥΞ Σ. Ε.

ΦΛΩΡΑ.

II συνωμοσία τῶν γραμμάτων

Τὸ σάβανον τοῦ Τουρίνου ἢ μᾶλλον τὸ μαρ-
δηλιον ἐκ τοῦ ὁποῖον ἡ φωτογραφία κατώρθωσε
νὰ μᾶς δώσῃ ἀκριβῆ εἰκόνα τοῦ πραγματικοῦ
σώματος τοῦ Ἰησοῦ ἐσταυρωμένου, τείνει νὰ
φέρῃ ἐπανόστασιν εἰς τὴν ζωγραφικὴν. Ὁ τύπος
τοῦ Χριστοῦ, ὃν παρεδέχθησαν ὅλοι οἱ ζωγρά-
φοι, ἡ στάσις τοῦ σώματος, τὰ καθημαγμένα
μέλη, ἅτινα στερεοτύπως σχεδὸν ἀνεπαρι-
στῶντο, ὅλοι οἱ ἀπειράριθμοι Χριστοὶ τῆς Ἀ-
ναγεννήσεως καὶ τῶν μεταγενεστέρων χρόνων,
πρόκειται χάρις εἰς τὸ φωτογραφικὸν θαῦμα, ὅπερ
ἐξαγγέλλεται ἐκ Παρισίων, νὰ υποστοῦν κλονισμὸν
σημαντικόν, ὡς πρὸς τὴν ἱστορικὴν ἀκρίβειαν.

Ἀλλὰ κάθε ἑκτακτορ γεγονός δὲν δύναται
ἢ νὰ ἔχῃ καὶ τὰς ἀμφισβητήσεις. Καὶ ἤρχισεν ὁ
πόλεμος μεταξὺ τῶν σοφῶν καὶ τόσαι ἐλπίδες
πιστῶν, οἱ ὁποῖοι θὰ ἤθελαν νὰ λατρεύουν ὄχι
τὰ φανταστικά σώματα τοῦ χρωστήρος τῶν ζω-
γράφων. ἀλλὰ αὐτὸ τὸ σῶμα, οἷον ἦτο, ἤρχισαν
νὰ φυλλορροοῦν. ἕως ὅτου καμμία νέα ἀνακάλυ-
ψις συγκινήσῃ τὰ πληθῆ. Ἔως τότε ὅμως, ἂς
ἀρκεσθώμεν εἰς τὸ ἱερὸν μαρδῆλιον τοῦ Τουρί-
νου, ὅπερ ἔχει καὶ τὰς μεγαλειτέρας πιθανότη-
τας τῆς ἀuthenticίας.

ΔΑΦΝΙΣ

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΑ

Προσεχῶς ἄρχονται αἱ ἐργασίαι τῆς ἀναστηλώσεως
τοῦ Ἑρεχθίου.

—Πρόκειται ν' ἀνεγερθῇ ἐν Δαφνίῳ μεγαλοπρεπὲς
οἰκοδόμημα, ἐν τῷ ὁποίῳ θὰ συγκεντρωθῶσιν ὅλαι αἱ
ἐν Ἑλλάδι σωζόμεναι χριστιανικαὶ ἀρχαιοτάτες. Τὸ
Χριστιανικὸν αὐτὸ Μουσεῖον θὰ εἴνε πλούσιον εἰς τὸ
εἶδός του, καθότι ὑπάρχουσιν πλεῖσται ἀρχαιοτάτες
ὅπως κατατεθῶσιν ἐν αὐτῷ.

—Ἐν τινι ἄγρῳ ἐν Ἀγρινίῳ ἀνευρέθησαν πολλὰ
ἀρχαιολογικὰ ἀντικείμενα, ἐν οἷς καὶ ψήγματα χρυσοῦ.

—Μίαν ὥραν μακράν τῆς Τανάγρας ἀνευρέθη
μέγα μνημεῖον.

—Κατεσχέθη ἐν Πάρῳ εἰς χεῖρας χωρικοῦ ἀνάγλυ-
φος πλάξ, παριστώσα ἵππεά γυμνὸν μετὰ τοῦ ἵππου
του, ὃν προσπαθεῖ νὰ δαμάσῃ.

ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ

Παρ' ἐγκρίτου λογίου ἐλάβομεν πρὸς ὀη-
μῶσι εἰσεῖν τὴν ἐξῆς ἐπιστολὴν.

Φίλε Κύριε Διευθυντά,

Μία
ἐπιστολὴ

Θὰ σᾶς ζητήσω ὀλίγον χρόνον διὰ νὰ
ρῆξω μίαν κραυγὴν διαμαρτυρίας κατὰ τῶν καθημε-
ρινῶν πολεμίων τῆς τέχνης. Εἶμαι παλαιὸς δημοσιο-
γράφος καὶ δὲν θὰ παρεξηγηθῶ, ἐλπίζω, ἀπὸ τοὺς νεω-
τέρους μου. Ἐλέχθη ὅτι ὁ καθημερινὸς τύπος ἐφόνευσε
τὸ Βιβλίον. Ἀλλοίμονον! Δὲν περιωρίσθη ἕως ἐδῶ.
Φονεύει, ναὶ κύριε, καθημερινῶς φονεύει καὶ τὴν
Τέχνην. Κάθε πρωτὶ μαζὶ μετὰ τὸν καφέ, μᾶς σεβρίζουν
αἱ ἐφημερίδες μας—ὄχι ὅλαι εὐτυχῶς—μελανοτυπώ-
ματα, εἰς τὸ ἐρεβῶδες χάος τῶν ὁποίων ὁ δυστυχὴς
ἀναγνώστης εἶνε ὑποχρεωμένος νὰ ἀνακαλύψῃ τὸ
θέμα τῆς εἰκόνης, τὰ πρόσωπα, τὴν σύνθεσιν ἐν γέ-
νει. Δὲν θέλω νὰ γράψω καὶ ἐγὼ τὸ κλασικώτατον
ἐκεῖνο ὅσῳ καὶ ἀλυσίτελές «ὕψωσατε φωνήν» διὰ τὰ
φαινόμενα αὐτὰ τῆς καλλιτεχνικῆς ἀθαρτίας, ἀλλ'
ἤθελα νὰ ἐξώρμιζα τοὺς φίλους δημοσιογράφους ὅπως
σκεφθῶν ἀπὸ κοινοῦ, χάριν αὐτῆς τῆς δυστυχοῦς ἐν
Ἑλλάδι τέχνης, ἵνα περιστείλουν τὰ ἀνδραγαθήματα
ζυλογράφων καὶ πιστῶν κ.λ.π. καὶ νὰ προτιμῇσιν
ὀλιγωτέραν ἴσως κυκλοφορίαν τοῦ φύλλου τῶν περιορι-
ζόμενοι εἰς τὴν ἀκρίβειαν τῶν εἰδήσεων καὶ ἀφίνοντες
ἡσυχον τὴν τέχνην, ἣ ὁποία καὶ σχεδιαστὴν ἱκανὸν
ἀπαιτεῖ καὶ ἐκτελεστὴν καὶ πολλὰ ἄλλα, ἅτινα δὲν
εἶνε δυνατόν νὰ διαθέτῃ μία καθημερινὴ ἐφημερίς,

μετὰ τὸν τελευταῖον μάλιστα πεντάλεπτον συναγω-
νισμὸν.

Περὶ τὸν ν' ἀναφέρω ὅτι ἐν καὶ τὸ αὐτὸ ζυλογρά-
φημα ἐφιγουράρησε κάπου ὡς βσιλιεύς τῆς Ἀγγλίας,
ὡς τζοκεὺ ἱπποδρομίου τῆς Μαδρίτης, ὡς Σεσίλ Ρόδ
καὶ ὡς Μαρκόνι. Αὐτὰ εἶνε πλέον ἄνω ποταμῶν, διὰ
τὰ ὅποια μόνον διαστολὴ τῶν χειλέων εἰς πλατὺν
γέλωτα θὰ ἤρμοζε.

Θὰ μοῦ εἴπητε, ὅτι αὐτὰ συμβαίνουν καὶ εἰς... Πα-
ρισίους. Δὲν ἔχω καμμίαν ὁρεξιν νὰ τὸ ἀμφισβητήσω,
ἀλλὰ καλὸν θὰ ἦτο, ἐὰν συμβαίνουν αὐτὰ ἐκεῖ, ἐδῶ
νὰ μὴ... ἐπαναλαμβάνωνται.

Συγγνώμην διὰ τὰς φλυάρους παρατηρήσεις μου.

Μεθ' ὑπολήψεως

Δημόκριτος

—Εἰς Ἀμερικανός, ὁ κ. Σμίθ, ἡγόρασεν ἀντὶ
25,000 φρ. χρ. τὴν μεγάλην εἰκόνα τοῦ Ροῦβενς,
τὴν «Ἀγίαν Οἰκογένειαν» καὶ τὴν προσέφερεν εἰς τὸ
Καλλιτεχνικὸν Μουσεῖον τῆς Ν. ὸρκας.

—Προεκήρυξε διαγωνισμὸν μετὰ ἄθλον 100 δρ. ἡ «Νέα
Σκηνή» διὰ σχέδιον διαφημίσεως τῆς θερινῆς περιόδου
τῶν θεατρικῶν ἐργασιῶν τῆς.

—Προεκήρυξε διαγωνισμὸν μετὰ ἄθλον 150 δρ. τὸ
«Διεθ. ἐς Πρατήριον» ἐπίσης διὰ σχέδιον διαφημίσεως.

—Ὁ κ. Φρ. Ἀριστεὺς νέον ἔργον ἀπεπεράτωσε,
τὸν «Ἐσταυρωμένον» τολμηρῶς ἐμπνεύσεως καὶ ἰσχυ-
ρᾶς πρωτοτυπίας. Ἐνθυμούνται οἱ ἀναγνώσται τῆς
«Πινακοθήκης» ὅτι ἐν τῷ γ' αὐτῆς φύλλῳ προεκή-
ρυξε διαγωνισμὸν ὅπως φιλοτεχνηθῇ εἰκὼν παριστώσα
τὸν Χριστὸν ἐν Ἑλληνικῇ μορφῇ. Τὸ ἔργον τοῦ κ.
Ἀριστεῶς, ἂν μὴ ἐξ ὁλοκλήρου, κατὰ τὸ πλεῖστον
σχετικῶς πληροῖ τοὺς θεμελιώδεις ὁρους τοῦ δια-
γωνισμοῦ ἐκεῖνου, ἐφ' ᾧ καὶ ἀξιοῦται ἐξαιρετικῆς ἐ-
λως μνείας. Ἡ εἰκὼν ἀναπαριστᾷ μίαν κεφαλὴν Φοί-
βου Ἀπόλλωνος ἐσταυρωμένου ἐπὶ φανταστικοῦ σχε-
δὸν σταυροῦ ἐν ἀπόπτῳ, καὶ μετὰ τὸν ἀκάνθινον στέ-
φανον ἐν εἰδῇ ἀκτινωτοῦ. Τὸ ἔργον ἐθαυμάσθη ἐν τῇ
Ἑταιρείᾳ τῶν Φίλων τοῦ Λαοῦ τὴν Μεγ. Πέμπτην,
κατὰ τὴν διάλεξιν τοῦ ἡμετέρου συνεργάτου κ. Χρ.
Ἡλιοπούλου, πραγματευθέντος εὐγλώττως ἀκριβῶς τὸ
θέμα τοῦτο, τῆς συναφείας τοῦ χριστιανισμοῦ πρὸς
τὸ ἀρχαῖον Ἑλλ. πνεῦμα. Τὸν «Ἀπόλλωνα—Χρι-
στὸν» τοῦ κ. Ἀριστεῶς θὰ δημοσιεύσωμεν εἰς τὸ
προσεχὲς φύλλον.

—Ἀπῆλθεν εἰς Σμύρνην ὁ νεαρὸς καλλιτέχνης κ.